

Evrensel Misyon

– lokman-dasta · 21 Ekim 2010

Aynalar paramparça, ışıklar sönük,
Kapılarda tel örgü, pencere küçük...
Çıkmazın başındasın, yolun sonunda,
Kaybolduğun karanlık Güneş'ten büyük...

Devlerin çığılığıyla kısılmış sesin,
İçinde prangada kalmış hevesin.
Dokun da el yordamı bir bak yüzüne!
Kendisini terk etmiş sanki herkessin.

Vücudun bir arada oldukça sıcak...
Yaşıyor olmalısın buysa yaşamak.
Ruhun diye bildiğin bir gurbet oysa,
Kendi kendine yaban, kendinden uzak...

Kendini kaybedersin kimi kavşakta,
Kalırken hayat denen renkli tuzakta.
Bırakırsın elini, salıp kendini,
Sürülerce olursun adam olmakta.

İnsansın nasıl olsa, değil mi sanki?
Ha kendince birisin ha da öteki...
Korkusuz duramayız, böyle yaşarız,
Sağlam yol öndeki iz, ölmeyiz belki...

Sorgular ne haddine, yeter mi beyin?
Senin için düşünür ağın ve beyin.
Hocalar kaderin der, efendin sever,
Yeter ki payınıza "Eyvallah" deyin.

Kapladı yeri göğü büyük illüzyon.
Özgürüm zannediyor binlerce milyon.
Körebe oynayarak mutlu olunan,
Hayatları yaşamak bizlere misyon...